

Ludwig Polzer-Hoditz

**Osudové obrazy
z doby mého
duchovního žákovství**

III. obraz nedatováno

*V lese, poblíž malého karpatského městečka
Modernu, odpočívající Berta a já.*

*Já: Novoroční zvony vyzváněly
prelomu století pozdrav nebes!
Když jsem s očekáváním vstoupil do města,
kde se Dunaj prolamuje, jako příslib zvonily
ty zvony. Předtucha povstala v mé duši:
vážným, krásným způsobem promění osud
můj život.
V novoroční den jsme poprvé se setkali ve
starém kruhu přátel.
Dojem, jenž jsi na mne učinila, řekl mi, že
zbožná jsi a vážná.
A tento dojem také přetrval.
Naše cesty se spojily.
Nebyla bouřlivá, ta naše láska, přec krásná a
přátelská i vážná.
Těšili se všichni, kdo byli kolem nás, že jsme
se tak krásně našli.
Mnoho let pak uplynulo ve štěstí
a dobré mysli.
Dva chlapci vyrůstali jako kvítky, obklopeni
byli láskou.
Přátele jsme měli, již všichni láskyplně při nás
stáli.
Tak bezstarostně na venkově jsme si žili. S
vděčností se ohlížím za onou dobou.*

Tvá bytost, tolik spjatá s přírodou, byla mi k
přírodě vůdcem.
Láska, již jsem
se zvířaty a rostlinami takto spojil, zkrášlila
mou činnost na venkově.
A k tomu tvůj umělecký přibyl cit pro pravého
umění všechna zemská díla.

Berta: A ty jsi mi byl vůdcem k
velkému učiteli,
jehož věrně jsme pospolu následovali.
Zbožnost musela naleznout poznání.
Život nám byl nově darován.

Já: Pak teprve jsem pochopil hlas zvonů na
přelomu století, jeho význam, jeho smysl, jenž
tenkrát mi jen v předtuše byl dán.
A stále jasněji se ukazovalo, jak námi chtěný
osud s jistotou a nutností nás vedl k sobě.

Berta: I tvůj otec mi byl blízký,
byť vídala jsem ho jen zřídka.
Vždycky mohla jsem s ním mluvit též o
věcech náboženství, i když jeho bystré
myšlení zcela vědě bylo oddané.
On však snažil se ji hlouběji uchopit.
To zavedlo jej k jejímu duchovnímu původu.
O Otčenáši mluvili jsme, a ke dvěma
chlapcům Ježíšům směřovaly často jeho vážné
otázky.

Já: To zvěděl jsem teprv od tebe
za mnoho let.
Tak mlčenlivá jsi vždy byla, když o svaté šlo
věci.
Často též nemohl jsem zbádat, když hořce jsi
plakala.
Tak hluboký a cudný byl tvé duše život.
Tak často mám před sebou vzpomínku, když
kdysi v Opeře jsme od Liszta slyšeli Legendu
o sv. Alžbětě.
Tu plakala jsi tak hořce při obraze rozloučení
Alžběty se svými dětmi, když musela opustit
hrad.

Berta: Jakoby vzpomínka na dávno prožité,
jakoby tušení budoucnosti zmocnilo se mě při
těchto obrazech v čase čirého vnějšího štěstí,
kdy nikdo ještě netušil těžkou budoucnost.
Už od dětství byl mi tento život zatěžko, a
kdyby mne nebyl osud přivedl k duchovnímu
vůdci, byla bych navzdory vnějšímu štěstí

cítla svůj život stále tíž.

Já: Budoucímu myšlení mě naučil ten
zvěstovatel Michaela.
A tak se musím ptát,
zda hlas zvonů z přelomu století
bude mít pro nás opět význam.

Berta: Tu důvěru jsi nikdy neztratil, že přelom
století nás opět spojí s NÍM, abychom v boji
pokračovali v naší práci, která byla pouze
přerušena, protože démoni, naplnění bázní, se
proti ní teď staví.
Však světlo ducha
přečká temnost světa
a zasvítí lidem na cestu k Michaelovi.

Já: Střed Evropy bude tou dílnou, kde
praví Němci a Slované jednotu
najdou v práci.
Pak Říma stín a Západu fráze svou účinnost
ztratí díky ducha vědě.
Už nebudou více panovat.

Berta: Za tímto současným životem se s
vědomým smyslem ohlédnout bude v blízké
budoucnosti možné, hvězdné harmonie budou
znít, protrpěná bolest se promění v moudrost.

Já: Zůstaňme spojeni navždy.
Brána smrti nebude rozdělením.
Naši vůli proneseme touto branou.